

P.F. 2009!

Tak už jsme tam, kde jsme chtěli být! V novém roce 2009, který se nám ještě před několika lety zdál být tak strašně vzdálený. Už ho tu máme a stále ještě žijeme, i když už jsme opět o rok starší. Proti tomu bohužel není léku. Minulý rok nebyl příliš veselý, na třídní setkání přišlo opět o několik děvčat a chlapců méně než loni a vůbec... Leckde se to sekalo a mlátilo, kde nesebrala tsunami s pomocí několikametrových vln příbytky i s jejich obyvateli, udělali to lidé za pomoci vysokotechnických nových zbraní, zkrátka nic nového pod sluncem. Volby dopadly pro nás, jak dopadly, v tuzemsku i zázemsku. Na sportovních kolbištích jsme toho moc nedokázali, zkrátka vše při starém.

Ani v novoročních vydáních novin jsme se neseekali s obrázky prvních novorozeňat roku, s nimiž musely dříve maminky trpět často dlouhé minuty před novoroční půlnocí, aby to dotáhly do první vteřiny nového roku, aby se tak do tisku dostala vítězná porodnice. Ať už šlo o udržení a vydržení několika minut či vteřin do Straussova valčíku Na krásném modrém Dunaji, nebo do zpívané otázky kde je náš domov – ačkoliv to dnes mnozí už sami nevědí – rodička mezitím potila krev, aby ještě udržela v sobě ten živůtek, který se už už už dral netrpělivě na ten náš ne vždy veselý svět. A to pro slávu vítězné porodnice, nebo pro dárek bezplatné novorozenecké výbavičky od státu!

Takové starosti jsme už v naší rodině neměli, ačkoliv jsme letos u nás v bytě také oslavovali dva novorozené tvořečky. Totiž ne právě v bytě, ale na balkóně, kde si – ač nezvaně – ustlala hnízdečko v prázdném květináči krásně zbarvená těhotná holubičí maminka. Trpělivě seděla a čekala dlouhé dny a noci na radostnou událost, o níž jsme nikdo nevěděli, kdy má nastat. Nevěděli jsme totiž, jak dlouho těch lidských devět měsíců u holubů trvá. Ten náš vrabec, jak manželka nazvala holubici-čekatelku na balkóně, ne a ne se konečně rozhoupat. Až konečně jednoho krásného, slunného dne se ten náš vrabec, nebo řekjeme aspoň vrabčice (konečně vrabčice v hrsti je lepší než holub na střěše) posadila na zábradlí našeho balkonu a poukázala s velkou dávkou pýchy v očích na své nepohodlné hnízdečko, kde se skvěla dvě krásná, bílá holubičí vajíčka. Tak co tomu říkáte, ptal se pyšně její pohled, přece jsem to dokázala, co?

Dokázala, dokázala, říkali jsme nahlas, ale teď ať si oba potomci pospíší s rozbitím skořápek, ať nás dlouho ne napínají – a s projevy blahopřání jsme odcházeli do neviditelna, aby rodička měla klid k dalšímu čekání. Každý den jsme se chodili několikrát dívat, je-li něco nového, ale vždy jsme se vraceli s nepořízenou. Ptali jsme se kdekoho, jak dlouho trvá těch lidských devět měsíců u holubů, ale nikdo to nevěděl. Rodička vykonala svou biologickou povinnost a lidé prokázali svou přírodovědeckou neznalost.

Inu, dočkali jsme se, vrabčice i my. Po dlouhých dnech netrpělivého čekání zabrala místo vajíček dvě tělíčka rozčileně oddychujících ošklivých malých hrudek masa, obalených červenou pokožkou bez jakéhokoliv chmýří, neřku-li peříček. Hrůzný pohled, ale novopečené mamince se zřejmě líbil. Chlapeček a holčička, Jeníček a Mařenka, jak jsme je pojmenovali, ačkoliv jsme je podle pohlaví rozeznat neuměli. Alespoň u holubů ne. Pouze jsem tipoval. Jeníček přibýval na objemu, Mařenka zůstávala stále stejná. Opak lidského vývoje. Pepíčkoví začala růst křídla a chmýří, zatímco Mařenka zůstávala nestydatě nahatá.

Jednoho dne Mařenka zmizela, ačkoliv se ještě neuměla pořádně pohybovat. Nožičky ji ještě neunesly a křídélka neměla. Hledali jsme ji po celém bytě, ale Mařenka nikde. Kam tedy zmizela? Záhada pro detektivy. Celá naše početná rodina, manželka a já, jsme ji marně hledali. Jako by ji byl někdo snědl. Jiná možnost vlastně nebyla. Že by matka holubice byla holubožroutkou a snědla svého vlastního potomka? O člověku s jemnou duší se říká, že má holubičí povahu. Ale to se nesnáší se skutečností, dá-li si holubice k obědu vlastní dceru, protože jí dost rychle neroste. Oběma jejím mláďatům jsme k týdenním narozeninám k sváteční svačině nosili s gratulací vždy rozdrobenou švýcarskou čokoládu. Matka šestinedělka se jí ani nedotkla, ale jak vidět, ne z lásky k dětem, spíše kvůli své štíhlé linii. Všechny ženy jsou stejné, ale tak krutou macechu byste v lidské podobě asi marně hledali.

Jednoho dne byl pryč i Jeníček, ale ten už jistě uletěl vlastní silou. Svou věrnost nám však projevuje i nadále. Pokaždé, když musí vykonat svou ptačí potřebu, přilétne na náš už uklizený a čistý balkon a zanechá nám tam svou děkovnou hromádku. Ale kdyby jen on sám. Jak dokazovalo množství pozdravných poselství, musel přimět přinejmenším celý opeřený regiment ke spoluúčasti při používání naší holubí latríny, což nás velice dojívalo. Musel nám být skutečně velmi vděčný. Pojmenovali jsme nový rok 2009 podle čínských zvyklostí rokem holubů, ačkoliv v Číně slaví ve skutečnosti letos rok krys.

Máme proti vchodu do našeho domu psí samoobsluhu ve formě skříňky s nápisem „Für dein Gackchen nimm das Sackchen“. Uzmul jsem tam jeden letáček s tím nápisem a odložil na náš balkon. I ukázkový Sackchen jsem přiložil, ale buď Jeníček nedovedl číst, nebo nás za své vyobcování a uzavření svého přepychového záchodu trestal, uličník jeden. Svou přichylnost a vděk nám však projevuje klidně dál. Však měl u nás vpravdě přepychové poměry jako v pětihvězdičkovém hotelu. Slavná Picassova holubice míru nemohla mít ve své těžké hodince větší pohodlí a přepych.

Nechť přinese Jeníček po celý letošní rok nám a všem čtenářům Klubu mnoho šťastných a krásných chvil. A děkujeme bohu, že se neprosadil u nás letos jako v Číně rok krys!

Jindřich Lion